

Campus Obert

**CUESTIONES DE
ACTUALIDAD
DESDE LA
ÓPTICA DE
EXPERTOS
UNIVERSITARIOS**

COORDINACIÓN

Sebastià Serra i
BusquetsAntoni Vives
ReusRafel Puigserver
Pou (CEDOC-UIB)

► TEMA

Un any més, torna Campus Obert

Des de l'any 2010, l'apartat Campus Obert es publica al diari **Última Hora** al llarg del curs acadèmic i, aquesta vegada, coincidint amb la represa d'aquesta secció, el CEDOC ha instal·lat, al hall de l'edifici Ramon Llull (Campus UIB), aquesta exposició de fotoperiodisme organitzada per l'Ajuntament de Palma i l'Associació de Fotoperiodistes de les Illes Balears.

Fotoperiodisme a Palma al segle XXI. De la Imatge a la Memòria (2000-2020)

► Marina Castillo Fuentesal *

2023, el hall del Ramon Llull –edifici que alberga la Facultat de Filoso-

Una setmana després d'haver iniciat les classes del curs acadèmic corresponent a l'any 2022-

fia i Lletres de la Universitat de les Illes Balears– s'ha convertit en el nou espai on es podrà visitar l'exposició 'Fotoperiodisme a Palma al segle XXI. De la Imatge a la Memòria (2000-2020)'.

El Centre d'Estudis i Documentació Contemporània (CEDOC) és l'encarregat de presentar, dins l'àmbit universitari, aquesta exposició

realitzada per l'Ajuntament de Palma, Palma Educa i l'Associació de Fotoperiodistes de les Illes Balears, ja que, anteriorment, aquesta mostra de fotografies ha estat visible a altres indrets de Palma, com és el cas de la Plaça de l'Olivar i el Born del Molinar.

L'exposició està coordinada per Anna Aguiló i compta amb el suport de l'Àrea d'Educació de Cort. A més, realitza un recorregut per algunes de les situacions més significatives viscudes a Palma al llarg dels darrers vint anys, convertint-se en un relat sobre alguns dels episodis més destacables succeïts a Ciutat i convidant l'espectador a reflexionar sobre els esdeveniments ocorreguts durant aquest passat més recent.

La mostra dedicada a Montserrat T. Díez està conformada per vint-i-set fotografies firmades pels fotope-

riodistes: Alberto Vera, Alejandro Sepúlveda, Bartolomé Ramon, Cati Cladera, Guillem Bosch, Isaac Buj, Ismael Velázquez, Jaime Reina, Joan Lladó, Jordi Avellà, Manu Mielnieziuk, Miquel Àngel Cañellas, Montserrat T. Díez, Pere Bota, Pere Joan Oliver, Teresa Ayuga i Toru Shimada.

Amb la intenció d'informar, transmetre i comunicar a la societat alguns dels esdeveniments més notables de les dues darreres dècades, aquesta elecció de fotografies està exposada a l'edifici Ramon Llull fins al

14 d'octubre, moment en què es traslladarà a l'edifici Guillem Cifre de Colonya dins el mateix campus universitari.

* Doctoranda en Història, Història de l'Art i Geografia i contractada predoctoral Clara Hammerl (UIB)

► TEMA

Comparacions reials

La recent mort després de 70 anys de regnat de la reina d'Anglaterra, Elisabet II, ens ha duit com a relleu en la corona el seu fill Carles, que es posarà la corona a 73 anys. Els seus primers dies de regnat i de dol, no auguren que surti beneficiat de les comparacions amb la seva mare, la qual gaudia de bona fama fins i tot entre els britànics.

Dues Elisabets i una Victòria

► Josep Maria Buades *

Si en una cosa destaquen les reines d'Anglaterra (o del Regne Unit, a partir del segle XVIII) és en la seva longevitat. La recentment traspassada Elisabet II va regnar 70 anys (1952-2022) i les seves antecessores Victòria i Elisabet I regnaren 64 i 45 anys respectivament (del 1837 al 1901 la primera i del 1558 al 1603 la segona).

Les tres reines, a més, personifiquen tres fases distintes de l'imperi britànic. Fent un símil amb les hores del dia, diríem que Elisabet I fou el matí imperial. Durant el seu regnat, Anglaterra es tornà una potència marítima i instal·là les primeres colònies, sobretot a Amèrica del Nord i al Carib. Quan castellans i portuguesos ja duïen un avantatge de dècades en les navegacions atlàntiques, els anglesos empraren mètodes poc ortodoxos (com els corsaris) per obrir-se espai en el Nou Món.

El punt més alt de l'imperi britànic (o el seu migdia) va ser el regnat de Victòria, qui assolí el títol d'emperadriu de l'Índia (1876). Aquest fet consolidà l'imperi britànic com el més extens de la història, si no tant en territori, sí en nombre de súbdits. A més, Victòria sabé casar la seva extensa prole amb les principals dinasties europees, garantint estrets vincles de parentiu que encara existeixen.

Vist d'aquesta manera, el regnat d'Elisabet II ha suposat el capvespre de l'imperi. Si bé la descolonització tingué inici durant el regnat

de son pare (l'Índia es declarà independent el 1947, mentre regnava Jordi VI), va ser durant l'etapa d'Elisabet II quan bona part de les colònies britàniques es tornaren estats independents. Al contrari d'altres potències europees, aquesta descolonització es conduí de manera més intel·ligent, intentant que els nous països no trencassin del tot els vincles comercials amb la metròpoli, ajuntant-los en la Commonwealth, o mantenint la reina com a cap dels nous estats.

* Doctor en Història per la UIB

► TEMA

Un cineasta heterodox

Godard va ser un revolucionari que va trencar l'establishment cinematogràfic. Primer des de l'escriptura, després darrere d'una càmera. El 2010 va obtenir un premi Òscar honorífic, que no va recollir per considerar-lo que no eren «els Òscars de veritat»

El cinema s'acomiada d'una icona. Etern Jean-Luc Godard

► Xavier Jiménez González *

El passat 13 de setembre el món del cinema va patir una pèrdua irreparable. El cineasta i referent de la *Nouvelle Vague*, Jean-Luc Godard, va morir amb 91 anys després d'anunciar-se un suïcidi assistit.

Figura indispensable per entendre l'evolució de la modernitat ci-

nematogràfica de la segona meitat del segle XX, la seva capacitat per desconstruir la imatge fins a uns límits desconeguts, la seva filmografia, mescla d'innovació, provocació i audàcia, el seu estil narratiu, amb una inconnexió i un ús de la càmera que va trencar amb els convencionalismes del moment una vegada finalitzada la II Guerra Mundial..., varen convertir a Godard no només en un director de pel·lícules..., amb el pas del temps va tras-

passar la frontera i es va convertir en un artista, en el creador d'un estil –i una estètica– que a més va fer servir per retratar, a tall de cronista, les diferents etapes viscudes en el convuls període de la França de la dècada dels anys 60 i 70 presidida respectivament per De Gaulle, Pompidou i Giscard d'Estaing.

En els seus orígens es va centrar en el reflex de la realitat seguint els postulats teòrics d'André Bazin, encara que ja amb la seva òpera pri-

ma l'estil documental, les el·lipses o la càmera en mà varen mostrar el seu caràcter transgressor. Posteriorment, va interessar-se –i criticar– les misèries de la societat de consum..., i ja a partir de 1968 es va posicionar en un activisme evident amb el grup Dziga Vertov, creant una plataforma audiovisual de debat al voltant de la idea de la revolució.

Des de 1980 va reorientar i redefinir la línia argumental de la seva obra, experimentant amb les fronteres de la imatge i les possibilitats d'expansió més enllà de la ficció clàssica a través de la mirada del documental, de la televisió o del vídeo. I sense deixar de banda mai la seva cinefília (Bogart, Dreyer, Fuller, Kiarostami...). Godard és i serà inabordable.

* Documentalista del Servei de Biblioteca i Documentació de la UIB i doctorand